

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
'στην κλεινὴν ἰδρύνουσαν γῆν τῶν Παρθενώνων

'Ἐνθαλάσσεια καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίας παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἵ ν α ι μ ὀ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φ ρ ά γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ έ ρ ι .

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τριάντα
καὶ ὁ Μερκούρης θὰ γαίρη γιὰ πάντα.

'Ενενηντα καὶ ὀκτὼ καὶ ἑνθαλάσσεια
καὶ ἔκλογη μᾶς φτεροῖνε λυσσώσα.

**Ἄσπρο πάλι μὲ καρδὴν
'στὸν Μερκούρη, παιδὶν.**

Ἄς σηκωθοῦν εἰς τὸ φτερό τῶν Ἀγκυῶν οἱ κούροι
καὶ αὐτὸ τὸ φύλλο τοῦ Ρωμιοῦ θάνη γιὰ τὸν Μερκούρη.

Ἀννοῖξομεν τὸ στόμα μας πρὸ τοῦ μεγάλου ρεύματος
καὶ ἀμέσως πληρωθῆσεται Παμμερκοῦρεῖον πνεύματος.

Φωνάζουν πῶς ὁ Σπύραρος πένεινε τὴν ἔκλογη
καὶ ἔτσι, παιδιὰ, γλυτόνομε καὶ ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν.

Γῆ τοῦ πυρός γιὰ τὸν Πυρρὴν λυπητερὰ τραγοῦδα·
πολλὴ καυρίλα· πλάκωσε μαύρη σάν καλκακούδα.

Μὰ τεῖναι τοῦτο τὸ κακὸ ποῦ γίνεται καὶ πάλι...
μόνο σάν εἴθουν ἔκλογαὶς σηκώομε κεφάλι.

Ἄν θέλῃς τὸ Ρωμκαίτιο νὰ καταλάβῃς τεῖναι,
ὅταν σηκώνουν ἔκλογαὶς 'στὴ Ρωμροσύνη μεῖνε.

Κάλλιο μικρὸ Ρωμκαίτιο μ' ἔκλογη μανία
παρὰ τρανὸ χωρὶς αὐτὴ μὲ τὴ Μακεδονία.

Εἰδοὶ! Πυρρῆδες πυρπολοῦν τὸ σύμπαν μὲ πυρὰ
καὶ τὸν Πυρρὴν τῶν Ἀγγελοῦ τὸν λέν χωρὶς φτερά.

Ἄγγελος εἶναι, μὰ θὰ πῆ καθεὶς ποῦ τὸν κυττάξῃ
πῶς μὲ κοιλὰ δὲν εἴμπορεὶ κανένας νὰ πετάξῃ.

Ἄγγελος εἶναι, μὰ καὶ ἐγὼ τὸν Ἄγγελο θ' ἀφήσω,
καὶ αὐτὸν τὸν διαβολάνθρωπο τὸν Σπύρο θὰ ψηφίσω.

Τὸ πῦρ Πυρρῆ πυριφλεγούς θερμῶς ὀνοματοῦ
καὶ γίνονται γιὰ τὸν Πυρρὴ τὸν Ἄγγελο καὶ ἐγὼ
Πυρρωνιστὴς φιλόσοφος μὲ δύσπιστο κεφάλι,
ποῦ σὲ πυρίνης ἀλλαγῇ προγράμματ' ἀμφοβάλλει.

Ἄγγελος εἶναι καὶ ὁ Πυρρῆς,
ποῦ τὴν ψυχὴ σου τοῦ διαρείς.
Ναὶ μὲν τοῦ λείπει τὸ φτερό,
μὰ εἰς γλωσσίδι κοφτερό,
ξέρεῖ καὶ γλώσσας σάν νερό.

Ἄγγελος εἶναι καὶ ὁ Πυρρῆς,
ὅπου σωτῆρα τὸν θαρρεῖς.
ἀλλὰ θαρρῶ πῶς Ἄγγελος ὀλύκαμος θὰ γίνη,
καὶ οἱ δράσαντες ἐν τῷ πυρὶ
πυρετωδῶς ὑπὲρ Πυρρῆ
θὰ πρὸς ἀντιπυρίνη.

Διαβολὸς ἀγγελίζεται
καὶ Ἄγγελος διαβολίζεται,
καὶ λέν γι' αὐτὸν λυπητερά·
Ἄγγελος ἦταν μὴ φορὰ,
τῶς ἀγγελλίζουν ἄλλοι.

Ἐπὶ τῇ βρύσῃ, ποῦθελε νερό
νὰ πῆ καὶ ἐκεῖνος δροσερό,
διαβολὸς τόπῃε πάλι.

Σκύλοι πολλοὶ μὲ τριγυροῦν
καὶ τὴν οὐρὰ των μοῦ κουνοῦν,
καὶ ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ κούνημα καταλαβαίνω, παῖδες,
πῶς στὴν οὐρὰ των θέλουνε νὰ δέσω τενεκέδες.

Γαύγιση ἔκοῦα καὶ κυττῶ
πολλὰ σκυλιὰ νομοταγῇ
νὰ πέρνουν δρόμο δυνατὸ
γαυγίζοντας τὴν ἀλλαγὴν.

Θαρρῶ πῶς εἶπαμε πολλὰ τῇ ἀλλαγῇ καὶ σώνει
καὶ ὁ Φασουλὴς γιὰ Δῆμαρχο τὸν Σπύραρο χρυσώνει.

Κι' ὅπου τὸν Μερκούρη δ' ἔγῃ πρῶτος ἐπιτυχῶν
ἀμέσως θάβῃ καὶ ὁ Πυρρῆς πρῶτος ἐπιλογῶν.

